

Ondřej Hanus

Účarí

(básně z let 2016–2026)

čp 9

Argo

Ondřej Hanus

Účaří

[básně z let 2016–2026]

čp 9

Odpovědný redaktor Petr Onufer.

Ilustrace Matěj Lipavský.

Obálka, grafická úprava a sazba Pavel Růt.

Technický redaktor Milan Dorazil.

Vydalo nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00

Praha 3, argo@argo.cz, www.argo.cz,

roku 2026 jako svou 6102. publikaci.

Vytiskla tiskárna Nakladatelství Karolinum.

První vydání.

ISBN 978-80-257-5000-1

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

tel: 226 519 383, e-mail: odbyt@kosmas.cz, www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví

www.kosmas.cz

ÚČAŘÍ

všem

jen účaří je neměnné
jak celonoční můry
vzpomínky kapou z temene
snem křížovány shůry

bolest, jen bolest utváří
a přimyká nás k účaří

SLZY, STÍNY, PRASKLINY

andělům úzkosti se sype z křídel Nic
a po dopadu metastázuje
v bezbarvé plody vyschlých zřítelnic
nucených ostřit na to, co je svazuje

večerem učiněny
v prasklinách břevn smolné slzy
tak zhola nevyslovitelné stěny
a lety vlaštovek, co nikdy nezamrzí

z hlubiny do hloubky a odtud do propasti
bezbarvé kontury se tiše mění na stín
stín nevrhaný nikým odnikud
ozvěnou mrtvé něhy slabě proniknut

HRANA

slábnoucí tep už voní kostmi
uschován, křehce zapouzdrěn
až na hranu a za ni, do dna vrostlý
a místo kůže – samou dřev

spolkni to světlo, ať je po dni
svět skrze noc a všechno pod ní
vyvrhni hranu, nech ji zvonit
a rozervané žebrať o nit

pod nocí hrůza tepů nezní
co nepoutá, to neuvězní –
pamatuj úzkost ustrnutí

podřídíť spojitosti řádu sutin
schoulit se, stát se sobě zdí
a čekat, až tep odezní

PROMLUVA K RANĚNÝM

promlouvám ke všem, které jsem kdy ranil
a kdybych mohl, všechnu vaši bolest
si vrazím do tepen a vstřebám z kanyl
anebo popadnu a všechnu zkusím odnést

promlouvám ke všem, jimž jsem vstoupil do života
a kus ho sebral... kéž mi odpustíte
ty zmrzlé zbytky noci v sobě nechám odtát
zmizím a v osamění spustím síť

PŘESKONCE

přeskonce – a kudy z nich
proč pořád bolí, co už nemá
jak něžný sníh svět nekonečně ztich
a Paní Bůh jak na povel je němá

přeskonce – a co jen s nimi
k ničemu chlast a ničemné jsou rýmy
a ničivé jsou slzy... čas si vychutnává
svou nepřičetnou pomalost a každý krevní nával

co se vším tím, co nepřeberně zbývá
když konce nekončí a každý hloub se vrývá
když rituálně splývá každý s žádným v nekonečno

přeskonce... ten výsměch bolesti
cizí škleb z vlastní neschopnosti podlézt stín
stín bezčasí, jímž maskuje se věčnost

KŘEHKÝ SONET

tak skvostná miasmata
slastná až ke žluči a chrlenému dětství
dávivá euforie předposledních věcí
a nikde rým a spása

došel nám život na pevnině
a Bůh, ta stará svině
sází nám úděl za údělem
a my se rouháme a nevíme co s tělem

ta jedna jediná, ta křehká věc
vbourává se nám do chrapotu
máme ji pod jazykem jako notu

leda ji vyzvracet až někam za konec –
já sám si odpustím uprostřed miasmat
a sám sobě se budu svinsky smát

U KOHO V KRVI

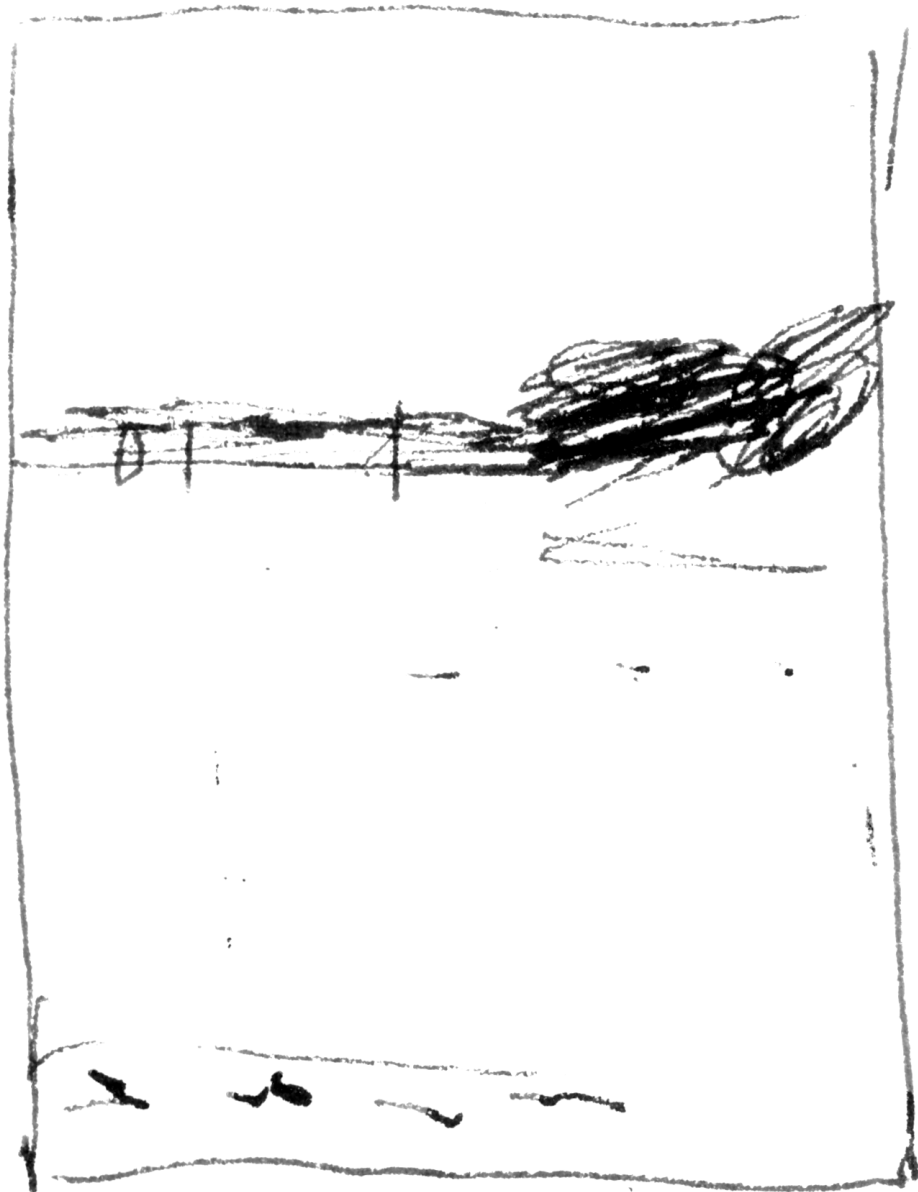
u koho v krvi? paměť tepe
jak rána otevřená
střepem
uprostřed jména

u koho v krvi? zacelená
rána jak mělký dech –
jména
si vezmi, stíny nech

LIST

lásky jak něžná slepota
zve do spánkových paralýz
ze stromu snění padá list
a tmou se tiše třepotá

na zemi se pak rosou máčí
hnije a klesá stále níž
až kořen s vůlí rosomáčí
přizve jej k tanci spálenišť

DÁL

a tak se dál a stejně hluše
obracíme ke dnům
nemocní vedrem při předtuše
věčně se vracejících lednů

a tak se dál a stejně němě
obracíme k vertikálám
bažíme po útěše země
věrni bezútěšným skálám

a tak se dál a dál a čím dál dále
obracíme ke každé roztřesené skále
a vpůli něhy hluše, němě, slepě
doutáme v návrat pod celistvou šlépěj